

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 719/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Š. K., a F. S., zastúpených advokátkou JUDr. Andreou Tkáčovou, Magurská 3, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co 13/2012 z 26. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. K. a F. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2014 doručená sťažnosť Š. K. a F. S. (ďalej len „sťažovatelia, resp. v citovanom texte aj „žalobcovia“), ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a jeho rozsudkom sp. zn. 4 Co 13/2012 z 26. júna 2014.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojenej prílohy vyplýva, že sťažovatelia boli v procesnom postavení žalobcov v súdnom spore o náhradu škody (z titulu nekvalitne poskytnutých advokátskych služieb) proti žalovanému (advokátovi...) vedenom na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C 80/2010.

Okresný súd rozsudkom z 3. novembra 2011 žalobu sťažovateľov zamietol a zaviazal ich povinnosťou nahradiť žalovanému trovy konania. O odvolaní sťažovateľov rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom zo 6. júna 2014, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok „*vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá*“ a zrušil „*rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie*“.

3. Podľa názoru sťažovateľov „*Napadnuté orgány (t. j. vo veci konajúce všeobecné súdu, pozn.) teda v prerokováanej veci nevenovali náležitú pozornosť navrhovaným dôkazom nasvedčujúcim opaku nimi urobeného skutkového záveru a zodpovedajúcim spôsobom tieto dôkazy nevyhodnotili. Uvedená skutočnosť podľa názoru sťažovateľov vedie k pochybnostiam o rešpektovaní prvkov ústavnosti a zákonnosti pri vyhodnocovaní dôkazov napadnutými orgánmi. Zásada voľného hodnotenia dôkazov totiž neznamena, žeby orgány súdnej moci pri svojom rozhodovaní mali na výber, ktoré z vykonaných dôkazov vyhodnotia a ktoré nevyhodnotia, alebo o ktoré z vykonaných dôkazov oprú svoje skutkové závery, resp. ktoré opomenú.*“.

4. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„*1. Krajský súd... pod sp. zn. 4Co/13/2012 porušil základné právo Š. K... a F. S... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

2. *Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 26.6.2014 zrušuje v časti, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu... z 3.11.2011 a v časti v ktorej bola žaloba zamietnutá v rozsahu zrušenia vec vracia na ďalšie konanie.*

3. *Základné právo Š. K... a F. S... na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Krajského súdu... konaní pod sp. zn. 4Co/13/2012 porušené bolo.*

4. *Základné právo Š. K... a F. S... vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... s podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru... postupom Krajského súdu... konaní pod sp. zn. 5Co/60/2014 porušené bolo.*

5. *Krajský súd... je povinný Š. K... a F. S... uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 434,16 €... “*

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie

ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom postupom krajského súdu v odvolacom konaní a jeho rozsudkom sp. zn. 4 Co 13/2012 z 26. júna 2014.

II.A

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

9. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 275/2010).

10. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovatelia vidia porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä z dôvodov koncentrovane vyjadrených v bode 3.

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím č. k. 4 Co 13/2012-160 z 26. júna 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

13. Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozhodnutia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým odmietol žalobu sťažovateľov na náhradu škody, v okolnostiach daného prípadu primerane odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský

súd po oboznámení podstaty postupu a rozsudku okresného súdu uviedol odvolaciu argumentáciu sťažovateľov:

„Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obidvaja žalobcovia z dôvodu ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ O.s.p.. Uviedli, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považujú za nesprávne a vytykajú mu predovšetkým to, že neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a tiež, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd sa nezaoberal rozporom vo výpovedi žalovaného zo dňa 8.9.2011 a jeho písomným vyúčtovaním odmeny za právne zastúpenie. Keď tvrdil na pojednávaní, že zálohu zobral z hodnoty veci 1,800.000,- Sk a následne v písomnom vyúčtovaní uvádza hodnotu sporu 778.000,- Sk. Z rozporného tvrdenia žalovaného jednoznačne vyplýva, že si vypýtal zálohu od oboch žalobcov a neoboznámil ich o spôsobe výpočtu advokátskej odmeny, ani o možnostiach dohody o advokátskej odmene. Namietali aj spôsob výpočtu odmeny právnych služieb, ktoré mal žalobcom žalovaný poskytnúť. Žalovaný nepostupoval pri zastupovaní žalobcov s odbornou starostlivosťou a nedbal ani o účelnosť a hospodárnosť právnych služieb. Nepostupoval podľa § 18 ods. 3 Zákona o advokácii, keď pri výkone advokácie nepostupoval tak, aby neznižoval dôstojnosť advokátskeho stavu. Ako vyplýva z dôkazov nachádzajúcich sa v spise a z výpovede žalovaného doposiaľ nevie z čoho vypočítal odmenu a preto ani nemohol nikdy informovať žalobcov o spôsobe výpočtu. Porušil teda ust. § 18 ods. 4 Zákona o advokácii a preto mu nepatrí odmena za také úkony pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 18 ods. 5 Zákona o advokácii. Pokiaľ súd rozhodol rozsudkom tak, že žalobu zamietol, toto konanie súdu považujú žalobcovia za odmietnutie spravodlivosti a majú za to, že citovaným rozhodnutím súd odoprel žalovanému (zrejme mali na mysli žalobcovi) jeho zákonné právo na spravodlivý proces, ktoré je garantované zákonom, ale aj Ústavou a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napokon súd prvého stupňa priznal žalovanému náhradu trov konania, pričom žalovaný splnomocnil sám seba na zastupovanie, resp. svojho koncipienta, ktorý nemá právo na náhradu trov konania podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z.. Pri trovách konania teda žalobcovia v odvolaní majú za to, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 150 O.s.p.. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil späť na ďalšie konanie a zároveň zaviazal

žalovaného zaplatiť žalobcovi v 1. rade 581,67 eura s prísl. a žalobcovi v 2. rade 122,80 eura s prísl. a zaviazal ho tiež nahradiť všetky trovy konania.“

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

„Odvolací súd na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal bez nariadenia pojednávania, preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa aj s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov proti výroku rozsudku vo veci samej nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 26. júna 2014, pričom miesto a čas tohto verejného vyhlásenia bolo zverejnené minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p.).

Žalobcovia v odvolaní proti rozsudku uplatnili odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c), d), f) O.s.p..

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov vykonaného, dokazovania, t. j. že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliadal na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývali z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov so zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Nesprávnym posúdením veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. treba rozumieť omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav, ku ktorému dochádza, ak súd aplikoval na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Dôvod odvolania uvedený v § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. zahŕňa neúplné zistenie skutkového stavu veci, pretože súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Účastníci konania sú povinní uvádzať rozhodujúce skutočnosti a majú dôkaznú povinnosť na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne o tom, ktoré z navrhnutých dôkazných prostriedkov sa vykonajú, nemá teda povinnosť vykonať všetky navrhované dôkazné prostriedky, ale ak ich nevykoná a v dôsledku toho dôjde k neúplnému zisteniu skutkového stavu, je tu dôvod na podanie odvolania.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že postupu prvostupňového súdu v konaní ani jeho rozhodnutiu nemožno vytknúť pochybenia zakladajúce záver o naplnení niektorého z uplatňovaných dôvodov odvolania. Rozhodnutiu súdu prvého stupňa totiž nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali a nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonaným dôkazmi preukázané alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval, prípadne že nevykonal navrhnuté dôkazné prostriedky a v dôsledku toho neúplne zistil skutkový stav. Námietka, že žalovaný nevie doposiaľ, z akej sumy účtoval žalobcom úkony právnej pomoci neobstojí, keďže v písomnom vyúčtovaní je jednoznačne uvedená suma 778.000,- Sk a iné dôkazné prostriedky ani neboli navrhované.

Súd prvého stupňa dospel vo svojom rozhodnutí k záveru a tento záver prezentoval aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalovaný prevzal vec žalobcov ako advokát, prevzatím veci a zastupovaním im však nemohol spôsobiť škodu tak, ako ju žalujú v tomto konaní. Tento záver súdu prvého stupňa považuje odvolací súd za správny a na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia i k jednotlivým odvolacím dôvodom žalobcov odvolací súd uvádza:

Zodpovednosť advokáta za škodu upravuje ustanovenie § 26 zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších predpisov. Podľa neho advokát zodpovedá klientovi za škodu, ktorú mu spôsobil v súvislosti s výkonom advokácie; zodpovednosť advokáta sa vzťahuje aj na škodu spôsobenú jeho koncipientom alebo jeho zamestnancom, ak advokát vykonáva advokáciu ako spoločník spoločnosti podľa tohto zákona, povinnosť podľa tohto ustanovenia sa vzťahuje iba na túto spoločnosť. Ak tento zákon neustanovuje inak, advokát sa zbaví zodpovednosti podľa odseku 1, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho žiadať.

Vo vzťahu k ustanoveniu § 420 Občianskeho zákonníka je toto ustanovenie špeciálnym. Odvolací súd poukazuje na správne odôvodnenie rozsudku prvostupňového

súdu, že neboli v konaní žalobcami, ktorých zaťažuje dôkazné bremeno, preukázané predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu ale ani samotná škoda podľa všeobecných predpisov. Neprichádza do úvahy ani zodpovednosť žalovaného podľa vyššie uvedeného ustanovenia zákona o advokácii, lebo nebolo preukázané, že by žalovaný ako advokát pri výkone advokácie (a zastupovaní žalovaných) bol im spôsobil škodu. Žalobcovi uplatnili svoj nárok na náhradu škody, nie na vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy by predmetom dokazovania bola dôvodnosť vyúčtovaných úkonov právnej služby poskytnutých žalovaným žalobcom.

Vzhľadom k tomu, že žalobcovia ani v odvolacom konaní právne relevantným spôsobom svoj nárok nepreukázali a správnosť napadnutého rozsudku nespochybnili uplatnenými odvolacími dôvodmi, odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

Žalobcovia svojím odvolaním napadli celý rozsudok, t. j. aj výrok o trovách konania. Súd prvého stupňa zaviazal žalobcov v 1. a v 2. rade podľa zásady úspechu v konaní v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. zaplatiť žalovanému náhradu trov konania spoločne a nerozdielne, avšak toto svoje rozhodnutie ničím právne neodôvodnil, teda ide o výrok nepreskúmateľný v odvolacom konaní. Nie sú teda predpoklady na potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa v tomto výroku, preto odvolací súd v zmysle ust. § 221 ods. 1, 2 O.s.p. v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

14. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov

a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne uviedol skutkový stav, z ktorého vychádzal, vykonal ústavne súladný výklad relevantných právnych noriem a jeho závery nie sú arbitrárne. Ústavný súd preto nezistil pri predbežnom prerokovaní žiadnu možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s posudzovaným rozsudkom.

16. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu

17. Sťažovatelia súčasne namietali aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu už uvedeným postupom a rozhodnutím krajského súdu.

18. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

19. Pretože sťažovatelia namietajúci tiež porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu tieto porušenia opreli o dôvody

v podstate identické ako v súvislosti s namietanými porušeniami práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné odmietnuť sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

20. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ich ďalšími návrhmi nezaoberal (bod 4).

21. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania (koncentrovanom v jeho petite). Keďže sťažovatelia sa (v texte sťažnosti namietali aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) nedožadovali vyslovenia porušenia tohto základného práva v petite sťažnosti, ústavný súd sa touto ich námietkou (v súvislosti s ich kvalifikovaným právnym zastúpením) nepovažoval za dôvodné zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2014